

Sygn. akt VIII GC 66/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 października 2016 roku

Sąd Okręgowy w Szczecinie VIII Wydział Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący SSO Patrycja Baranowska

Protokolant Monika Ziębakowska

po rozpoznaniu w dniu 3 października 2016 roku w Szczecinie

na rozprawie

sprawy z powództwa M. J.

przeciwko B. G. (1)

o zapłatę

utrzymuje w całości w mocy nakaz zapłaty z dnia 15 października 2015 roku wydany w sprawie o sygn. akt VIII GNc 435/15.

Sygn. akt VIII GC 66/16

UZASADNIENIE

W dniu 8 października 2015 roku powód M. J. wniósł o zasądzenie od pozwanego B. G. (1) kwoty 140.000,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 lipca 2015 roku oraz kosztami postępowania, w tym kosztami zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że jest w posiadaniu weksla własnego wystawionego przez pozwanego, a opiewającego na kwotę 140.000,00 zł, którego termin płatności upłynął w dniu 30 czerwca 2015 roku.

Powód podał, że wezwał pozwanego do wykupu weksla. Pozwany odebrał wezwanie w dniu 16 czerwca 2015 roku wskazując, że nie jest w stanie spłacić zobowiązania w terminie.

W dniu 15 października 2015 roku w sprawie o sygn. akt VIII GNc 435/15 został wydany w sprawie nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym, od którego pozwany złożył zarzuty. W zarzutach zaskarżył nakaz zapłaty w całości i wniósł o uchylenie nakazu zapłaty i oddalenie powództwa.

Pozwany podniósł, że weksel, na podstawie którego został wydany zaskarżony nakaz zapłaty został przez niego wystawiony w dniu 11 października 2012 roku tylko i wyłącznie w celu zabezpieczenia roszczeń wynikających z faktur VAT za zakupione przez niego paliwo od A. J. a nie powoda. Łączna wartość zobowiązań pozwanego wynosiła 229.734,92 zł.

Pozwany wskazał również, że w październiku 2012 roku została zawarta pomiędzy stronami ugoda pozasądowa, co do spłaty zaległości pozwanego wobec A. J.. Kwotę zadłużenia strony ustaliły na 200.000,00 zł. Pozwany podał, że celem zabezpieczenia wykonania ugody złożył A. J. weksel własny in blanco wraz z deklaracją wekslową. Zdaniem

pozwanego weksel załączony do pozwu stanowił zatem wyłącznie zabezpieczenie należności wynikających z umowy sprzedaży paliwa i zawartej ugody co do spłaty tych zobowiązań.

W ocenie pozwanego weksel załączony do pozwu wypełniony został niezgodnie z zawartym porozumieniem i nie przez osobę do tego upoważnioną.

Pozwany podnosił również, że kwestionuje wysokość żądania pozwu, gdyż nie istnieją wymagalne zobowiązania wobec powoda. Wskazał, że w celu wykonania ugody pozwany zaciągnął w Banku Spółdzielczym w G. kredyt konsolidacyjny, w ramach którego Bank przełał na konto A. J. kwotę 200.000,00 zł.

Pozwany podał, że dokonywał wpłat wobec A. J.. Zrealizował również wpłatę 20.000,00 zł bez pokwitowania do rąk powoda z przeznaczeniem dla A. J.. Zdaniem pozwanego zobowiązanie wobec powoda wygasło, a ten powinien zwrócić pozwanemu weksel niewypełniony.

Żądanie przez powoda zapłaty w tej sytuacji narusza art. 5 k.c..

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powód M. J. prowadzi działalność gospodarczą pod firmą (...) Usługi (...). Oprócz tego powód jest pełnomocnikiem swojej żony, która prowadzi działalność gospodarczą o nazwie Stacja Paliw Parking Strzeżony PHU (...). Przedmiotem tej działalności jest sprzedaż paliw.

Pomiędzy firmą (...) a pozwanym istnieje stała współpraca gospodarcza od 2009 roku. Pozwany dokonywał i nadal dokonuje zakupów paliwa, które jest niezbędne w prowadzonej przez pozwanego działalności gospodarczej o nazwie A. Usługi Przewozowe (...) G. B..

Bezsporne, a nadto dowód: zeznania świadka A. J. k. 160-161, zeznania powoda k 172 , zeznania pozwanego k.173,

W toku współpracy, z tytułu zawartych umów sprzedaży, powódka wystawiała obciążające pozwanego faktury VAT. Faktury wystawiane były dwa razy w miesiącu na podstawie dokumentów WZ potwierdzających ilość zatankowanego „przez samochody pozwanego” paliwa.

Dowód: faktury VAT za okres od 17 sierpnia 2011 roku do 21 grudnia 2011 roku k. 25-33,

Pozwany dokonywał nieregularnych wpłat na rzecz powódki. W związku z zawartymi umowami sprzedaży paliwa powstało po stronie pozwanego zadłużenie wobec A. J. przekraczające kwotę 200.000,00 zł.

M. J. w imieniu A. J. wielokrotnie zwracał się do pozwanego o uregulowanie zadłużenia.

Następnie M. J. zwrócił się w imieniu żony do pełnomocnika, który wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 206.771,89 zł w dniu 23 marca 2012 roku.

Bezsporne, a nadto dowody: wezwanie do zapłaty z dnia 23 marca 2012 roku k. 34-39, zeznania świadka A. J. k. 160-161, zeznania powoda k.172,

Zaległość nie została przez pozwanego uregulowana i nadal rosła. W dniu 11 października 2012 roku pomiędzy pozwanym a A. J. reprezentowaną przez adwokata P. G. zawarta została ugoda. Kwotę zadłużenia strony ustaliły na 280.000,00 zł wraz z odsetkami z tytułu opóźnienia wyliczonymi na dzień zawarcia ugody.

Pozwany uznał swoje zobowiązanie do zapłaty ustalonej kwoty łącznie z odsetkami wynoszącymi 80.000,00 zł . Uzgodniono, że łączna kwota zobowiązania wynosi 360.000,00 zł.

Pozwany zobowiązał się do spłaty zobowiązania w 36 miesięcznych ratach po 10.000,00 zł każda płatnych do 15 dnia każdego miesiąca począwszy od 15 grudnia 2012 roku.

W celu zabezpieczenia wykonania ugody w § 5 postanowiono o oddaniu do dyspozycji wierzyciela przez dłużnika weksla in blanco. Pozwany upoważnił A. J. do wypełnienia weksla na aktualną kwotę zadłużenia wraz z odsetkami i kosztami w razie postawienia wierzytelności w stan wymagalności. Ustalono, że po całkowitej spłacie wierzytelności weksel zostanie zwrócony dłużnikowi bądź protokolarnie zniszczony.

Pozwany podpisał i wręczył A. J. weksel własny in blanco. A. J. nigdy nie wypełniła weksla.

Dowód: ugoda z dnia 11 października 2012 roku k. 133- 134, zeznania A. J. k.160-161, oryginał weksla k. 147,

Po zawarciu ugody strony nadal współpracowały. Pozwany dokonywał wpłat tytułem zapłaty ceny za paliwo, część wpłat dotyczyła ugody.

Na poczet należności wynikających z ugody pozwany dokonał następujących wpłat:

- w dniu 10 grudnia 2012 roku dokonał zapłaty kwoty 1.000,00 zł,
- w dniu 15 stycznia 2013 roku dokonał zapłaty kwoty 1.000,00 zł
- w dniu 12 lutego 2013 roku dokonał zapłaty kwoty 500,00 zł,
- w dniu 27 lutego 2013 roku dokonał zapłaty kwoty 500,00 zł,
- w dniu 28 marca 2013 roku dokonał zapłaty kwoty 1.000,00 zł.

Dowód: dowody wpłat k. 43-45, polecenia przelewu k. 46-48, historia rachunku k. 135-145, zestawienie wpłat k. 146,

Pozwany nie wywiązał się z warunków ugody. Celem dokonania spłaty wierzytelności czynił starania o uzyskanie kredytu konsolidacyjnego, przy czym warunkiem jego uzyskania było posiadanie zobowiązania nie większego niż 200.000,00 zł.

W związku z tym A. J. złożyła wobec B. G. (2) w dniu 16 lipca 2014 roku oświadczenie, że wpłata kwoty 200.000,00 zł w terminie do dnia 25 lipca 2014 roku na rachunek podany w piśmie wyczerpie wszelkie roszczenia z tytułu sprzedaży paliw (objęte ugoda z dnia 11 października 2012 roku) przysługujące A. J. ma dzień 16 lipca 2014 roku w stosunku do pozwanego.

Dowód: pismo z dnia 16 lipca 2014 roku k. 40,

Pomiędzy pozwanym, A. J. oraz M. J. doszło do ustalenia, że A. J. dokona przelewu na rzecz M. J. pozostałej do zapłaty wierzytelności w kwocie 140.000,00 zł.

A. J. przelała na rzecz swojego męża M. J. wierzytelność objętą ugoda w części przewyższającej kwotę 200.000,00 zł. Pismem z dnia 15 lipca 2014 roku pozwany został powiadomiony przez A. J. o przelewie.

Pozwany złożył oświadczenie, że w dniu 15 lipca 2014 roku został powiadomiony o przelewie części wierzytelności, uznaje tę wierzytelność i zobowiązuje się do jej spłaty na rzecz wierzyciela.

Na zabezpieczenie spłaty tej wierzytelności pozwany podpisał i wręczył powodowi weksel własny in blanco.

Pozwany uzyskał kredyt w Banku Spółdzielczym w G. na kwotę 200.000,00 zł, w ramach którego w dniu 1 sierpnia 2014 roku Bank przelał na konto A. J. kwotę 200.000,00 zł.

Strony doszły do porozumienia, że powód da pozwanemu trochę czasu na zorganizowanie środków pieniężnych. W ciągu roku pozwany nie dokonał żadnej wpłaty na poczet zadłużenia wobec powoda.

Dowód: weksel k. 4, zeznania A. J. k. 160-161, zeznania powoda k. 172, zawiadomienie dłużnika o przelewie k. 158, polecenie przelewu k. 41, harmonogram spłat kredytu k. 42,

Pismem z dnia 15 czerwca 2015 roku pełnomocnik powoda adwokat P. G. wezwał pozwanego do wykupu weksla opatrzonego datą płatności na dzień 30 czerwca 2015 roku opiewającego na kwotę 140.000,00 zł. W wezwaniu wskazano, że wykupu weksla należy dokonać do dnia 30 czerwca 2015 roku.

Pozwany zapoznał się z powyższym pismem w dniu 16 czerwca 2015 roku. Na piśmie uczynił adnotację „otrzymałem” oraz „nie jestem w stanie spłacić zobowiązania w terminie, ubiegam się o udzielenie kredytu, jednak decyzja nie zostanie podjęta przed dniem 10.07.2015 r.”.

Dowód: pismo z dnia 15 czerwca 2015 roku k. 6,

W dniu 23 listopada 2015 roku pozwany wezwał A. J. do zwrotu weksla wystawionego celem zabezpieczenia wykonania ugody wraz z deklaracją wekslową.

Dowód: pismo z dnia 23 listopada 2015 roku k. 156, 157,

Pozwany skierował w 2016 roku do A. J. oświadczenie o uchyleniu się od skutków prawnych oświadczenia złożonego pod wpływem błędu. Wskazał, że na podstawie art. 84 k.c. uchyla się od skutków prawnych oświadczenia woli złożonego w dniu 11 października 2012 roku, w ramach którego uznał swoje zobowiązanie do zapłaty kwoty 360.000,00 zł. Pozwany podał, że działał pod wpływem błędu co do treści czynności prawnej, gdyż przyjął wysokość zobowiązania zgodnie ze wskazaną przez wierzyciela kwotą, podczas, gdy faktyczna kwota zobowiązania jest znacznie niższa.

Pozwany wskazał, że w miesiącu kwietniu 2016 roku, podczas negocjacji związanych z wezwaniem do wykupu weksla przeprowadzona analiza wykazała na znaczną różnicę pomiędzy faktyczną kwotą zobowiązania a kwotą wskazaną w ugodzie. Pozwany wskazał, że zachował termin wynikający z art. 88 §2 k.c..

Dowód: oświadczenie k. 154,

W czerwcu 2016 roku pozwany skierował do powoda oświadczenie o uchyleniu się od skutków prawnych oświadczenia woli złożonego w dniu 16 czerwca 2015 roku, w którym wskazał, że nie jest w stanie spłacić zobowiązania w wyznaczonym terminie.

Podał, że działał pod wpływem błędu, co do treści czynności prawnej, a błąd ten został wywołany przez pozwanego i dotyczył osoby żądającej wykupu weksla. Pozwany podniósł, że był przekonany, iż wezwanie do wykupu weksla dotyczy A. J., zaś z M. J. nie łączyły go żadne umowy, czy zobowiązania. Zaprzeczył, aby wystawiał na rzecz M. J. weksel in blanco.

Dowód: oświadczenie k. 155,

Pełnomocnik powoda uznał oświadczenie pozwanego z czerwca 2016 roku za pozbawione podstaw faktycznych i prawnych. Podał, że w chwili wystawienia weksla pozwany miał pełną świadomość osoby wierzyciela, o czym świadczą rozmowy prowadzone z M. J. na temat spłaty zobowiązania.

Dowód: pismo z dnia 10 lipca 2016 roku k. 166,

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Poza sporem było w niniejszej sprawie, że pomiędzy pozwanym a A. J. istniała i istnieje nadal współpraca gospodarcza, przy czym bezsporne również było, że M. J. pozostaje pełnomocnikiem żony w prowadzonej przez nią działalności gospodarczej i faktycznie wykonuje wszystkie czynności w ramach tej działalności.

Powód dochodził w niniejszym postępowaniu zapłaty kwoty 140.000,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami a podstawą żądania pozwu jest art. 104 w zw. z art. 28 zd. 2 ustawy z dnia 28 kwietnia 1936 roku Prawo wekslowe (Dz. U. Nr 37 z 1936 roku poz. 282 ze zm.). Zgodnie ze wskazanymi przepisami wystawca weksła własnego odpowiada za zapłatę weksła.

W przedmiotowej sprawie chodzi o weksel własny in blanco, gdzie wystawca weksła bezwarunkowo przyrzeka, że sam zapłaci sumę wekslową odbiorcy weksła, stając się tym samym głównym dłużnikiem odbiorcy weksła. Elementem koniecznym dla istnienia i ważności weksła, zgodnie z art. 101 pkt. 7 w zw. z art. 102 ust. 1 pr. weksl., jest podpis wystawcy.

W rozpoznawanej sprawie weksel, na podstawie którego powód dochodził roszczenia został podpisany przez pozwanego. Treść i forma dokumentu nie budziła zastrzeżeń Sądu.

Pomimo, iż wystawienie weksła z reguły znajduje podstawę prawną w stosunkach kauzalnych zachodzących pomiędzy stronami – to zobowiązanie wekslowe ma charakter abstrakcyjny. C. tego zobowiązania nie jest wyrażona w wekslu i nie ma, co do zasady, wpływu zarówno na ważność, jak i realizację wierzytelności wekslowej. Zobowiązanie wekslowe nabiera bowiem samodzielnego charakteru, jest inkorporowane w samym wekslu. Dlatego też posiadanie dokumentu weksła przez wierzyciela jest niezbędną przesłanką istnienia jego uprawnień wekslowych, a zarazem przesłanką legitymacji formalnej (art. 16 w zw. z art. 103 prawa wekslowego) (tak przykładowo uchwała składu 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 29 czerwca 1995 roku III CZP 66/95 –OSNC 1995/12/168 oraz rozważania Sądu Apelacyjnego w Łodzi w sprawie I ACa 1134/04).

Zobowiązanie wekslowe pozwanego (jako wystawcy weksła własnego) jest więc stosunkiem prawnym odrębnym względem leżącego u jego podstaw zobowiązania. W związku z tym na ważność zobowiązania wekslowego nie ma wpływu nieistnienie lub upadek stosunku podstawowego. Powód nie musi zatem wykazywać ani podstawy gospodarczej zobowiązania wekslowego, ani też faktu jej istnienia. Musi jedynie przedłożyć dokument weksła, na który się powołuje. Abstrakcyjny charakter zobowiązania wekslowego znajduje wyraz w ograniczeniu zarzutów przysługujących dłużnikowi wekslowemu wobec wierzyciela. Jednakże w stosunku między wystawcą weksła własnego a remitentem – dłużnik może podnosić wszelkie zarzuty, zarówno obiektywne (dot. formy weksła), jak i osobiste z art. 17 Prawa wekslowego. Dopuszczenie zarzutów dotyczących stosunku podstawowego, pomimo iż zobowiązanie wekslowe ma charakter abstrakcyjny, ma uzasadnienie w tym, że konstrukcja czynności prawnej abstrakcyjnej nie pozbawia doniosłości prawnej wadliwości istniejących w zakresie stosunku podstawowego (por. wyrok SN z dn. 27.04.2001r., III CKN 341/00, OSNC 2002/4/50). Zarzuty podzielić można na obiektywne (in rem), które dłużnik może przeciwstawić każdemu wierzycielowi, oraz subiektywne (in personam) oparte na stosunkach osobistych zachodzących między dłużnikiem a wierzycielem. Zarzuty subiektywne można przeciwstawiać tylko temu wierzycielowi, który w konkretnym wypadku dochodził swych praw z weksła. Zarówno zarzuty obiektywne, jak i subiektywne mogą opierać się na prawie wekslowym oraz na prawie cywilnym (tak komentarz do Prawa wekslowego i czekowego M. Czarnecki, L. Bagińska, wydanie 5, wydawnictwo C.H. Beck, Warszawa 2008, str. 275). Zarzuty subiektywne mogą wynikać ze stosunku podstawowego będącego podstawą wystawienia i wręczenia weksła.

Pod pojęciem stosunku podstawowego rozumie się stosunek łączący wystawcę weksła własnego z remitentem, z którego wynika wierzytelność stanowiąca przyczynę wystawienia weksła. Powołanie się przez wystawcę na nieistnienie takiego zobowiązania jest skuteczne w stosunku do remitenta, mimo że nie byłoby skuteczne wobec posiadacza, który weksel nabył w drodze indosu działając w dobrej wierze. Skuteczne podniesienie tego rodzaju zarzutu prowadzi do zniweczenia podstawy wystawienia weksła i wyłącza możliwość udzielenia ochrony osobie będącej wierzycielem. Samo wystawienie weksła nie pociąga za sobą powstania zobowiązania po stronie wystawcy weksła własnego, gdyż w relacji remitent (pierwszy wierzyciel) - dłużnik, istotne znaczenie ma także podstawa materialnoprawna takiego wystawienia,

wynikająca ze wskazanego stosunku podstawowego (tak SN w orzec. z 20 kwietnia 2004 r., V CK 427/03). Zatem dla oceny dopuszczalności podniesienia przez pozwanego zarzutów związanych z tzw. stosunkiem podstawowym (które niewątpliwie mają charakter zarzutów subiektywnych), istotne znaczenie ma fakt dochodzenia należności z weksla przez remitenta (pierwszego wierzyciela). /tak też wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 22.02.2013r., w sprawie IACa 1192/12/.

Powód jest remitentem czyli pierwszym wierzycielem. Zdaniem pozwanego weksel załączony do pozwu został wypełniony niezgodnie z zawartym porozumieniem, nie przez osobę do tego upoważnioną. Pozwany podnosił również powód w pozwie nie wykazał podstawy prawnej i faktycznej posiadania weksla. Podnoszone przez pozwanego zarzuty nie znalazły jednak potwierdzenia w zebranych w sprawie materiale dowodowym.

Pozwany stał na stanowisku, że podpisał tylko jeden weksel. Z materiału dowodowego niniejszej sprawy wynika jednak, że pozwany wystawił dwa weksle in blanco. Jeden weksel został wystawiony przez powoda w oparciu o postanowienia §5 ugody z dnia 11 października 2012 roku i służył zabezpieczeniu roszczeń A. J. wynikających z zawartej ugody. Przy czym nigdy nie został wypełniony i został złożony do akt przez A. J. na wniosek pozwanego (k. 147). Drugi zaś weksel został wręczony powodowi na zabezpieczenie wierzytelności, którą nabył powód w wyniku zawartej umowy przelewu z A. J.. Przy czym podkreślenia wymaga, że doszło do ustnych ustaleń pomiędzy A. J., powodem i pozwanym, że pozostała do zapłaty wierzytelność wobec A. J. wynikająca z zawartej ugody zostanie przelana M. J.. Celem takiego porozumienia była perspektywa uzyskania kredytu przez pozwanego na spłatę wierzytelności wobec A. J., przy czym warunkiem uzyskania kredytu była deklaracja, że dług nie przekracza kwoty 200.000,00 zł. Stąd A. J. złożyła w dniu 16 lipca 2014 roku oświadczenie.

Powyższe ustalenia wynikały zarówno ze złożonych przez strony w toku niniejszego sporu dokumentów, jak również z zeznań A. J. oraz M. J., które Sąd ocenił jako wiarygodne i w pełni korespondujące z dowodami z dokumentów.

Tak więc uznać należało, iż podstawą wystawienia przez pozwanego weksla załączonego do pozwu i wypełnionego przez powoda była zawarta między stronami ustna umowa, na podstawie której pozwany zobowiązał się do zapłaty na rzecz powoda wierzytelności wynikającej z ugody z dnia 11 października 2014 roku.

Wskazać należy, że pozwany nie wykazał w niniejszym postępowaniu, że zaspokoił swoje zobowiązanie wynikające z ugody w całości.

Strony podpisujące ugodę określiły wysokość zobowiązania pozwanego na kwotę 360.000,00 zł. Z dowodów wpłat przedłożonych przez pozwanego wynika, że na poczet ugody pozwany uiścił łącznie kwotę 4.000,00 zł. Bezsporne natomiast było, że kwota 200.000,00 zł została przelana na rzecz A. J. przez bank udzielający kredytu pozwanemu.

Pozwany nie zdołał natomiast wykazać, że wręczył powodowi bez pokwitowania kwotę 20.000,00 zł. Zwrócić należy uwagę, że pozwany jest przedsiębiorcą z kilkunastoletnim doświadczeniem w prowadzeniu działalności gospodarczej. Zdaniem Sądu zasady doświadczenia życiowego wskazują na to, że dokonując zapłaty kwoty 20.000,00 zł z pewnością dopilnowałby wystawienia przez wierzyciela pokwitowania. Tłumaczenie pozwanego, że nie żądał pokwitowania w imię „dobrej współpracy” nie przekonało Sądu.

Istotne jest również, że w oświadczeniu z dnia 15 lipca 2014 roku pozwany uznał istnienie wierzytelności wobec nabywcy wierzytelności w kwocie wynikającej z ugody w części przewyższającej kwotę 200.000,00 zł.

Pozwany zmierzał również do podważenia złożonego w dniu 15 czerwca 2016 roku wobec powoda oświadczenia woli, składając w dniu 13 czerwca 2016 roku oświadczenie o uchyleniu się od skutków prawnych oświadczenia, jako złożonego pod wpływem błędu.

Zgodnie z art. 84 § 1 zd. 1 k.c. w razie błędu co do treści czynności prawnej można uchylić się od skutków prawnych swego oświadczenia woli. W § 2 tego artykułu ustawodawca wskazuje jednak, że można powoływać się tylko na błąd uzasadniający przypuszczenie, że gdyby składający oświadczenie woli nie działał pod wpływem błędu i oceniał sprawę

rozsądnie, nie złożyłby oświadczenia tej treści (błąd istotny). Jeżeli jednak błąd wywołała druga strona podstępnie, uchylenie się od skutków prawnych oświadczenia woli złożonego pod wpływem błędu może nastąpić także wtedy, gdy błąd nie był istotny, jak również wtedy, gdy nie dotyczył treści czynności prawnej (art. 86 § 1 k.c.).

Zdaniem Sądu w okolicznościach niniejszej sprawy nie może być mowy o zaistnieniu błędu. Nie ma błędu, gdy ktoś podpisuje dokument nie znając jego treści, taka osoba bowiem nie myli się, akceptuje niejako treść dokumentu, jakakolwiek by nie była. To samo dotyczy sytuacji gdy podpisujący wyciągnął niewłaściwe wnioski na temat treści dokumentu i podjął niesłuszną decyzję (por. A. Szpunar, glosa do uchwały SN z dnia 31 maja 1994 r., III CZP 75/94, OSP 1995, z. 2, poz. 33). Z podpisanego przez pozwanego oświadczenia wynika natomiast, że zapoznał się z treścią pisma, które w sposób jasny określało osobę wierzyciela, podstawę żądania zapłaty kwoty 140.000,00 zł (weksel) oraz termin zapłaty. Tekst naniesiony przez pozwanego koresponduje z treścią pisma pochodzącego od pełnomocnika powoda.

Wskazać należy, że pozwany nie przedstawił wystarczających twierdzeń faktycznych oraz dowodów na ich poparcie wskazujących na to, że stan jego zobowiązań wobec powoda jest inny niż to wynika z żądania pozwu.

Mając powyższe na uwadze, wobec braku uzasadnionych i udowodnionych zarzutów, sąd utrzymał zaskarżony nakaz zapłaty w mocy (art. 496 k.p.c.).

Rozstrzygnięcie o kosztach procesu zawarte w nakazie zapłaty uzasadnia art. 108 art. w zw. z art. 98 §1 k.p.c.

Na koszty te złożyła się opłata od pozwu w kwocie 1.750,00 zł (k.16) oraz wynagrodzenie dla reprezentującego powoda adwokata ustalone na podstawie § 6 pkt 6 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U. z 2013 r. poz. 461 ze zm.).

Sygn. akt VIII GC 66/16

ZARZĄDZENIE

1. (...)
2. (...)
3. (...)